

Sygnatura akt VIII C 393/17

\$%\$VIII/C/393/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Anna Martyniec

Protokolant: Anna Hrydziusko

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2017 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa Gminy W.

przeciwko E. K.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 4.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego pozwanej z urzędu.

Sygn. akt: **VIII C 393/17**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 maja 2016 roku strona powodowa Gmina W. reprezentowana przez (...) Sp. z o.o. we W. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanych E. K. i M. W. solidarnie kwoty 26.981,06 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od:

- kwoty 15.559,94 zł od dnia 1 listopada 2015 r. do dnia zapłaty,

- kwoty 11.421,12 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu strona powodowa podała, że w dniu 13 kwietnia 2004 roku pozwani zawarli ze stroną powodową umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...). Pozwany opuścił lokal w grudniu 2011 r., a wymeldowania dokonał w dniu 9 maja 2012 r. Na podstawie wskazanej umowy pozwani zobowiązani byli solidarnie do uiszczania na rzecz strony powodowej czynszu oraz innych należności z tytułu korzystania z lokalu. Zadłużenie pozwanych względem strony powodowej wynosiło 26.981,06 zł, w tym kwota 15.559,94 zł tytułem niezapłaconych opłat z tytułu najmu (czynsz i media za poszczególne miesiące do 30 listopada 2011 r.) oraz kwota 11.421,12 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonych od dnia wymagalności do dnia 31 października 2015 r. Strona powodowa wystosowała do pozwanych wezwania do zapłaty, które pozostały jednak bezskuteczne.

Nakazem zapłaty z dnia 9 września 2016 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym, powództwo uwzględniono w całości.

W złożonym w dniu 22 października 2016 roku sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana E. K. zaskarżyła nakaz zapłaty w całości i wniosła o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

W piśmie procesowym z dnia 28 grudnia 2016 r. (data nadania na pocztę) pełnomocnik z urzędu pozwanej podtrzymał stanowisko wyrażone w sprzeciwie od nakazu zapłaty i wniósł o zasądzenie od strony powodowej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie w razie uwzględnienia powództwa – o przyznanie na rzecz pełnomocnika kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu według norm prawem przepisanych, albowiem nie zostały one zapłacone w ani w całości ani w części. Podniosła, że w dniu 5 listopada 2015 r. upłynął trzyletni okres przedawnienia roszczeń z okresu od dnia 6 listopada 2009 r. do 5 listopada 2012 r., które zostały uznane w dniu 5 listopada 2012 r., a w dniu 1 grudnia 2015 r. upłynął termin przedawnienia pozostałych roszczeń dochodzonych pozwem. Z ostrożności procesowej, w razie uwzględnienia powództwa, pozwana wniosła o rozłożenie na raty zasądzzonego świadczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 kwietnia 2004 roku strona powodowa zawarła z E. W. (obecnie K.) i M. W. umowę najmu lokalu mieszkalnego mieszczącego się we W. przy ul. (...).

(dowód: - umowa najmu lokalu mieszkalnego z dnia 13-04-2004 roku – k. 15-17)

Na dzień 30 listopada 2011 roku strona powodowa wyliczyła, iż zadłużenie pozwanych z tytułu najmu przedmiotowego lokalu mieszkalnego opiewa na kwotę 15.559,94 zł należności głównej. Strona powodowa naliczyła również odsetki ustawowe za opóźnienie w płatności powyższych należności, które na dzień 31 października 2015 r. wyniosły łącznie 11.421,12 zł.

(dowód: - kartoteki finansowe - k -33-35)

W dniu 5 listopada 2012 r. pozwana E. W. (obecnie K.) złożyła oświadczenie, że uznaje w całości i bez zastrzeżeń swój dług wobec Gminy W. z tytułu najmu lokalu mieszkalnego przy ul. (...) we W., który na dzień 1 października 2012 r. wynosił: 20.464,68 zł zaległości z tytułu opłat mieszkaniowych i 6.095,17 zł odsetek, co łącznie stanowiło kwotę 26.559,85 zł.

(dowód: - oświadczenie pozwanej z 05-11-2012 r. - k 30)

Pismem z dnia 3 lutego 2016 roku strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 58.217,55 zł zaległych należności pieniężnych z tytułu korzystania z przedmiotowego lokalu mieszkalnego, w tym należności głównej w kwocie 41.437,02 zł i odsetek w wysokości 16.780,53 zł w terminie 7 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(dowód: - pismo Zarządu Zasobu Komunalnego z dnia 03-02-2016 r. wraz z potwierdzeniem odbioru - k. 31)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było nie uzasadnione i jako takie podlegało oddaleniu.

Spór powstał na tle łączącej strony umowy najmu lokalu mieszkalnego, przy czym bezsporną pozostawała okoliczność zawarcia umowy oraz treść jej postanowień.

W ramach umowy najmu pozwana, jako najemca na mocy art. 7 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (Dz.U. z 1994 r. Nr 105, poz. 509 z późn.zm.), była zobowiązana do uiszczania na rzecz strony powodowej opłat za media i czynsz do 10 dnia każdego miesiąca. Za najem lokalu mieszkalnego mieszczącego się we W. przy ul. (...) w okresie do 30 listopada 2011 roku strona powodowa obciążyla

pozwaną łączną kwotą 15.559,94 zł należności głównej z tytułu czynszu i mediów oraz kwotą 11.421,12 zł tytułem odsetek za opóźnienie w płatności powyższych należności, naliczonych do 31 października 2015 r.

Pozwana nie kwestionowała faktu, iż nie uiszczała opłat z tytułu najmu na rzecz strony powodowej. Podniosła jednak zarzut przedawnienia roszczeń.

W ocenie Sądu, podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia należało uznać za zasadny i w tym zakresie powództwo oddalić. Z art. 118 k.c. wynika, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Czynsz z tytułu umowy najmu oraz obowiązek uiszczania opłat niezależnych od właściciela (za media) są świadczeniami okresowymi. Tak więc okres przedawnienia dla każdego ze świadczeń wynosi trzy lata. Strona powodowa wniosła pozew w dniu 11 maja 2016 r. o należności naliczone do dnia 30 listopada 2011 r. załączając oświadczenie pozwanej z dnia 5 listopada 2012 r. o uznaniu długu z tytułu najmu lokalu mieszkalnego, który na dzień 1 października 2012 r. wynosił łącznie 26.559,85 zł (należność główna wraz z odsetkami). Stosownie do art. 123 § 1 pkt 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Zgodnie zaś z treścią art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Oznacza to, że po uznaniu przez pozwaną długu wyliczonego na dzień 1 października 2012 r. bieg przedawnienia tego roszczenia rozpoczął się na nowo i zakończył po 3 latach, a zatem z dniem 5 listopada 2015 r. Pozew został złożony już po upływie tego okresu.

Powództwo podlegało zatem oddaleniu w całości, również w zakresie odsetek naliczonych do 31 marca 2012 r. Roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się bowiem najpóźniej z przedawnieniem roszczenia głównego (vide wyrok SN z 25.05.2005 r., V CK 655/04, Lex nr 152449).

Sąd nie podzielił twierdzenia strony powodowej, jakoby pozwana podnosząc zarzut przedawnienia działała sprzecznie z zasadami współżycia społecznego. Niewątpliwie ignorowanie przez nią obowiązku ponoszenia opłat związanych z najmem lokalu, w którym zamieszkuje, nie zasługuje na aprobatę w świetle zasad współżycia społecznego. Strona powodowa tolerowała jednak ten stan przez wiele lat, nie podejmując żadnych kroków prawnych i dopuszczając do powstania kilkudziesięciotysięcznego zadłużenia, zarówno co do należności głównych, jak i odsetek. R. legis instytucji przedawnienia polega na stabilizacji stosunków prawnych i gwarantowaniu ich pewności, dopuszczenie bowiem możliwości realizowania roszczeń bez jakiegokolwiek ograniczenia w czasie prowadziłoby do sytuacji, w której strony pozostawałyby przez dziesiątki lat w niepewności co do swojej sytuacji prawnej. Jak wskazuje się w doktrynie (vide S. Rudnicki w: Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga pierwsza. Część ogólna, W-wa 1999, s. 338) i orzecznictwie, nie uwzględnienie zarzutu przedawnienia wymaga daleko posuniętego rygoryzmu co do wyjątkowości sytuacji mogących usprawiedliwić takie stanowisko Sądu. Norma art. 5 k.c. ma bowiem charakter wyjątkowy i można ją zastosować w sytuacji, gdy w innej drodze nie można zabezpieczyć interesu osoby zagrożonej wykonaniem prawa podmiotowego drugiej osoby. Istotą zaś prawa cywilnego jest strzeżenie praw podmiotowych, a zatem wszelkie rozstrzygnięcia prowadzące do redukcji bądź unicestwienia tych praw wymagają z jednej strony ostrożności, a z drugiej bardzo wnikliwego rozważenia wszystkich aspektów rozpoznawanego wypadku, tj. wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności w ścisłym powiązaniu z konkretnym stanem faktycznym. Jak z kolei podkreśla się w judykaturze, klauzule społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa i zasad współżycia społecznego ujęte w art. 5 k.c. należy traktować jako normy społeczne ogólne odnoszące się do wszystkich możliwych przypadków, gdy powoływanie się na prawo podmiotowe nie stanowi jego wykonywania, lecz nadużywanie, które nie jest społecznie aprobowane i z związku z tym nie korzysta z ochrony. W ocenie Sądu sytuacja taka nie miała miejsca w sprawie stanowiącej przedmiot rozpoznania, bowiem pozwana podnosząc zarzut przedawnienia nie podjęła działań w sposób, który wskazywałby na naruszenie czy nadużywanie praw, które jej przysługują jako dłużnikowi, a które wprost wynikają z przepisów prawa (art. 117 k.c.), zaś roszczenie dochodzone przez stronę powodową nie ma szczególnego charakteru, który uzasadniałby jego specjalną ochronę.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu Sąd oparł o treść art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i

celowej obrony (koszty procesu). Powyższy przepis ustanawia dwie zasady rozstrzygnięcia o kosztach procesu – zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę kosztów niezbędnych i celowych. Zasada odpowiedzialności za wynik procesu oznacza, że strona, która przegrała sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Z kolei z zasady kosztów niezbędnych i celowych wynika, że strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi tylko te poniesione koszty procesu, które były niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony. W związku z powyższym Sąd zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 4.800 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, które stanowiły koszty zastępstwa procesowego na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800). Sąd nie podwyższał zasądzonych wynagrodzenia adwokackiego o kwotę podatku od towarów i usług, bowiem nie przewiduje tego powołane rozporządzenie, a rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2015.1801), przewidujące takie podwyższenie, ma zastosowanie jedynie w przypadku ponoszenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez Skarb Państwa (§ 1).

Uwzględniając powyższe, w oparciu o powołane i cytowane w uzasadnieniu przepisy Sąd orzekł, jak w sentencji.